

Daniels bok – nummer etthundrafemtiootre

Den andliga symboliken i de norra och södra rikena: en resa genom bibliska tempel och den mänskliga naturen

Jeff Pippenger

2024-03-23

Det norra riket representerade den lägre naturen i mänsklighetens tempel; det representerade kroppen i kyrkans tempel; det representerade människoköttet i Kristi tempel. Kristus byggde varje tempel, och Han lade varje grund, och den första stenen i det milleritiska templet var läran om de ”sju tiderna”, vilken representeras av Hesekiels två stavar. I upproret år 1863 förkastade den laodiceiska adventismen sin profetiska ”hörnsten”, vilket också ägde rum vid byggandet av det jordiska templet. Den förkastade stenen var bestämd att bli utvald vid avslutningen av templets uppförande, fastän den hade varit en stötesten under hela byggnadstiden. Ändå visar det profetiska Ordet att den förkastade stötestenen slutligen skall bli huvudhörnstenen.

Staven för de ”sju tiderna”, sådan den framställs genom det södra riket, är ”huvudet” i förhållande till det norra riket. Den är ”huvudet”, ty det var i det södra riket som Gud valde att förlägga Jerusalem såsom sin stad, där Han satte sin helgedom och sitt namn. Intill dess att de två stavarna förenades från 1798 till 1844 hade ”huvudet” varit det lägre, södra riket. När Johannes år 1844 fick befallning att lämna det norra riket, eftersom det var givet åt hedningarna, stod det södra riket kvar som ett baner, ensamt stående såsom ett folk, eller åtminstone var detta planen. Den planen hindrades genom upproret 1863 och det moderna Israels första ”uppror vid Kadesh”.

Den 11 september 2001 förde Herren tillbaka sin laodiceiska församling till 1863, tillbaka till 1888, tillbaka till 1919 och tillbaka till 1957, till det andra ”upproret vid Kadesh”. Men vid detta uppror uppfylls nu löftet om att den sten som förkastades skulle bli hörnstenens huvud. Det uppfylls i dem som framställs som de etthundrafyrtiofyra tusen, bland vilka Kristus för evigt fullbordar föreningen av gudomlighet och mänsklighet.

Paulus identifierade den lägre naturen som köttet och den högre naturen som sinnet. Han identifierade kroppen (den lägre naturen) som död.

Ty vi vet att lagen är andlig; men jag är köttslig, såld under synden. Ty det som jag gör förstår jag inte; det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag. Om jag då gör det som jag inte vill, samtycker jag till lagen att den är god. Så är det nu inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig. Ty jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött, bor intet gott; viljan finns hos mig, men att utföra det goda finner jag inte. Ty det goda som jag vill gör jag inte; men det onda som jag inte vill, det gör jag. Om jag då gör det som jag inte vill, så är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig. Så finner jag alltså den lagen, att när jag vill göra det goda, då är det onda hos mig. Ty i min inre människa har jag min glädje i Guds lag; men i mina lemmar ser jag en annan lag, som strider mot mitt sinnes lag och gör mig till fånge under syndens lag, som är i mina lemmar. Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Romarbrevet 7:14–24.

Paulus visste att i hans "kött" bodde "intet gott". De böjelser, både nedärvda och förvärvade, som fanns i hans kött (hans kropp), verkade endast för att leda honom in i synd. Dessa böjelser representerade syndens lag, men Paulus önskade hålla Guds lag, inte syndens lag. Guds lag identifierade Paulus som "hans sinnes lag" (hans högre natur). Hans rop var: "vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" Naturligtvis visste Paulus att det var gudomligheten som skulle bringa befrielse, men han visste också att befrielsens verk krävde hans medverkan.

Därför, mina älskade, såsom ni alltid har varit lydiga, inte bara såsom när jag var närvarande, utan nu långt mer i min frånvaro, så arbeta på er egen frälsning med fruktan och bävän. Ty Gud är den som verkar i er både vilja och gärning, efter sin goda vilja. Filippébrevet 2:12, 13.

Befrielsen från dödens kropp fullbordades genom gudomlig kraft, förenad med mänsklig kraft, och detta var det exempel Jesus gav människorna. Även när syndens lag var verksam i kroppens lägre natur höll Jesus sin lägre natur under Guds lags lydnad genom att underordna sin vilja under sin Faders vilja. Paulus kunde finna befrielse om han ville överlämna sin vilja åt gudomlighetens vilja. Genom att göra detta verkade han på sin egen frälsning, och detta är vad syster White menar när hon talar om arbetet med att avlägsna synden ur vårt liv.

"Varje själ som vägrar att överlämna sig åt Gud står under en annan makts herravälde. Han tillhör inte sig själv. Han må tala om frihet, men han befinner sig i det mest förnedrande slaveri. Han tillåts inte att se sanningens skönhet, ty hans sinne står under Satans kontroll. Medan han smickrar sig själv med att han följer sitt eget omdömes föreskrifter, lyder han mörkets furstes vilja. Kristus kom för att bryta syndaslaveriets bojar från själen. 'Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria.' 'Livets Andes lag i Kristus Jesus' gör oss 'fria från syndens och dödens lag.' Romarbrevet 8:2."

"I återlösningens verk finns inget tvång. Ingen yttre makt tillgrips. Under Guds Andes inflytande lämnas människan fri att välja vem hon vill tjäna. I den förändring som äger rum när själen överlämnar sig åt Kristus finns friheten i dess högsta mening. Syndens utdrivande är själens egen handling. Det är sant att vi inte har någon kraft att befria oss själva från Satans välde; men när vi önskar bli befriade från synden och i vår stora nöd ropar efter en kraft utanför och över oss själva, genomträngs själens krafter av den Helige Andes gudomliga energi, och de lyder viljans bud i uppfyllandet av Guds vilja."

"Det enda villkor på vilket människans frihet är möjlig är att hon blir ett med Kristus. 'Sanningen skall göra er fria'; och Kristus är sanningen. Synden kan triumfera endast genom att försvaga sinnet och fördärva själens frihet. Underkastelse under Gud är en återställelse till ens sanna jag, — till människans sanna härlighet och värdighet. Den gudomliga lag, under vilken vi förs till underkastelse, är 'frihetens lag'. Jak. 2:12." Messias, s. 466.

Paulus utropade: "Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" Syster White förklarade: "när vi önskar bli befriade från synden och i vårt stora behov ropar efter en kraft utanför och över oss själva, genomträngs själens krafter av den Helige Andes gudomliga energi, och de lyder viljans bud i fullgörandet av Guds vilja." När vi genom utövandet av vår vilja deltar i föreningen av vår mänsklighet med Kristi gudomlighet, utför vi den "handling" som innebär att synden avlägsnas från vår egen "själ".

Men vad vi ”behöver förstå är viljans sanna kraft.” Viljan är ”den styrande makten i människans natur, beslutets eller valets kraft. Allt beror på viljans rätta verksamhet. Förmågan att välja har Gud givit människorna; det är deras att utöva den. Du kan inte förändra ditt hjärta, du kan inte av dig själv ge Gud dess tillgivenhet; men du kan välja att tjäna Honom. Du kan ge Honom din vilja; då skall Han verka i dig både vilja och gärning efter sitt goda behag. Så skall hela din natur bringas under Kristi Andes herravälde; din tillgivenhet skall vara riktad till Honom, dina tankar skall vara i samklang med Honom.”

Paulus kände till dessa sanningar, och han visste att hans lägre natur behövde hållas underordnad hans högre natur genom utövandet av hans vilja. Det är därför Paulus dog dagligen.

Jag betygar vid den stolthet över er som jag har i Kristus Jesus, vår Herre, att jag dör dagligen.
1 Korinthierbrevet 15:31.

Paulus visste att han dagligen behövde korsfästa sin lägre natur genom att utöva sin vilja för att hålla sin lägre natur underkuvad. Därför korsfäste han sitt kött.

Och de som hör Kristus till har korsfäst köttet med dess lidelser och begär. Galaterbrevet 5:24.

Paulus visste att hans syndiga kött skulle finnas kvar i mänskligheten ända till Kristi återkomst, då de trogna, i ett nu, på ett ögonblick, skulle få en ny förhärligad kropp. Detta är anledningen till att 1798 markerar grunden för de fyrtiosex år under vilka det milleritiska templet uppfördes, ty Kristus, såsom den enda grunden, var Lammet som blev slaktat från grundläggningen. Det norra riket var kroppen, som genom synd hade tagit herraväldet över mänskligheten och upphöjt sig själv till att vara det förfälskade norra riket. År 1844 blev Johannes tillsagd att ”utelämnas” förgården, vilket på grekiska betyder att förkasta den lägre naturen, som hade tagit herraväldet över den högre naturen där Gud hade utvalt att sätta sitt namn, och år 1798 skulle köttet (den lägre naturen) med ”sina lidelser och begärelser” korsfästas.

I grunden dog Kristi kött vid korsfästelsen, då Han blev avskuren från de levande. Det södra riket skulle därefter vara en enda nation, med en enda kung, i förbund med Gud, och ett folk som hade Guds helgedom i sin mitt. Bud på bud är nu ”hörnstenen”, ty sedan den 11 september 2001 upprättar Gud sin ”nordliga här” såsom ett baner. Den hären skall vara en enda nation, och den nationen kommer att återspegla enbart Hans avbild, och detta sker just vid den tid då Satan reser upp sitt ”horn”, som är vilddjurets bild. I Hesekiel kapitel trettiosju blåser budskapet om de fyra vindarna den sena regnens budskap över dem som då reser sig såsom denna här. Budskapet om de fyra vindarna är den sjunde basunens budskap, där Guds hemlighet fullbordas.

Förseglingsverkets avslutande arbete började den 7 oktober 2023. Förseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen fullbordas under den sjunde basunens ljudande, och den basunen ljuder tre gånger under förseglingsprocessen. Den markerar alltid ett angrepp från islam mot det härliga landet. Det moderna andliga ”härliga landet” träffades den 11 september 2001, och det forntida bokstavligen härliga landet träffades den 7 oktober 2023, just det år då de två vittnena som hade blivit dödade kom tillbaka till livet. Det tredje angreppet sker vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna.

Från den 7 oktober 2023 fullbordar det republikanska hornet och jorrdjurets sanna protestantiska horn sina slutliga övergångar till ett horn som antingen talar som en drake eller som ett Lamm, vid den snart kommande söndagslagen. De två manifestationerna av de inre och yttre antagonisterna i den stora striden, som utspelas under de avslutande händelserna i jordens historia, återfinns båda i den historia som representeras av vers fyrtio i Daniel kapitel elva. De två hornens två slutliga utvecklingar fullbordas under den sjunde basunens ljudande. Den sjunde basunen är den tredje av tre veobasuner.

De tre veen representerar en trefaldig tillämpning av profetian, och därigenom utgör de ett starkt vittnesbörd om vägmärket den 7 oktober 2023. I både det första ve och det andra veet riktades islams krigföring mot Roms härar, vilket i de sista dagarna är Förenta staterna, såsom bekräftas av Sovjetunionens erövring, vilken åstadkoms genom en hemlig allians mellan antikrist (påven Johannes Paulus II) och den falske profeten (Ronald Reagan) år 1989.

I det första veropet, såsom det framställs i Uppenbarelseboken kapitel nio, finns en tidsprofetia om fem månader, vilket är etthundrafemtio år. I det andra veropet finns en tidsprofetia om trehundra nittioett år och femton dagar. Båda tidsprofetiorna representerar det krig mot Rom som islam förde under de två historiska skeenden som representerar det första och det andra veropet. Dessa två profetior hade två olika utfall av krigföringen. Under de första etthundrafemtio åren skulle islam ”skada” Rom, och i profetian om trehundra nittioett år och femton dagar skulle islam ”döda” Rom. Dessa två profetior var direkt förbundna med varandra. Slutet på de etthundrafemtio åren, under vilka islam skulle skada Rom, markerade början på de trehundra nittioett åren och femton dagarna, under vilka islam skulle döda Rom. Det första och det andra veropet skiljs åt genom slutet på de etthundrafemtio åren och början på de trehundra nittioett åren och femton dagarna.

Förenta staterna upphör att vara det sjätte riket i Bibelns profetia vid den snart kommande söndagslagen, och det är då som det profetiskt ”dödas”. Stunden för den ”stora jordbävningen” i Uppenbarelseboken kapitel elva är den snart kommande söndagslagen, och när den stunden kommer, kommer också Islams sjunde trumpet. Den kommer för att markera slutet, eller döden, för det sjätte riket, vilket är Roms armé i de sista dagarna. Denna död föregicks av etthundrafemtio år under vilka islam plågade Roms arméer. Enligt mainstreammedierna, som försöker tona ned den radikala islams verksamhet i den moderna världen, har islam sedan den 7 oktober 2023 fram till skrivandet av denna artikel den 12 februari 2024 utfört etthundrasextiofem angrepp mot amerikanska intressen runt om i världen.

De etthundrafemtio år då islam sårade Roms härar, vilket leder till dödandet av Roms härar i det första och det andra veet, upprepas i det tredje veets historia, ty så fungerar en trefaldig tillämpning av profetian. Blåsandet i den sjunde basunen, vilket är beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilket är då föreningen av gudomlighet med mänsklighet äger rum, såsom framställd genom sammanfogandet av de två stavarna, har tre vägmärken. Det första är det andliga härliga landet och det sista är det andliga härliga landet. Det mellersta vägmärket är det bokstavliga härliga landet.

År 2023 identifierade den andra stöten från den tredje vees varningstrumpet upptrappningen av islams krigföring, när den trädde in i en period då den skulle ”skada” jordens vilddjur. Under samma år kom de två vittnena i det republikanska hornet och det sanna protestantiska hornet tillbaka till liv och började sina ömsesidiga övergångar till sina slutliga symboliska horn. För det republikanska hornet var det föreningen av alla de avfälliga protestantiska makterna med alla de avfälliga republikanska makterna för att bilda ett enda horn, vilket är vilddjurets avbild. För det sanna protestantiska hornet var det föreningen av gudomlighet med mänsklighet, när hornet övergick från laodiceisk till filadelfisk karaktär, för att återspegla motsatsen till vilddjurets avbild. År 2023 inföll tjugotvå år efter 2001 och representerade således den symboliska förbindelsen mellan gudomlighet förenad med mänsklighet.

Hela denna historia utspelar sig i den fyrtionde versen i Daniel elva, vilken är den vers som avförseglades och frambringade kunskapens tillväxt år 1989, vilket representeras av floden Hiddekel. I denna vers profetiska historia fullbordas också det slutliga verket i det allra heligaste, vilket är det ljus som avförseglades år 1798, och detta representeras av floden Ulai. Början av vers fyrtio identifierar ändens tid år 1798, och slutet av versen identifierar ändens tid år 1989, och båda floderna flyter samman i historien i vers fyrtio, liksom Tigris och Eufrat (Ulai och Hiddekel) gör strax innan de når Persiska viken.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Herrens, Guds, Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig att förbinda de förkrossade hjärtan, att utropa frihet för de fångna och öppnande av fängelset för dem som är bundna; att förkunna ett nådens år från Herren och en hämnings dag från vår Gud; att trösta alla sörjande; att ge åt dem som sörjer i Sion huvudprydnad i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovsångens dräkt i stället för en modfärdig ande; och de skall kallas rättfärdighetens terebinter, Herrens plantering, för att han må bli förhärligad.

Och de skall bygga upp de gamla ruinerna, de skall resa upp de forna ödeläggelserna, och de skall återställa de ödelagda städerna, de ödeläggelser som bestått genom många släktled. Och främlingar skall stå och vakta era hjordar, och utlänningarnas söner skall vara era plöjare och era vingårdsmän. Men ni skall kallas Herrens präster; man skall kalla er vår Guds tjänare. Ni skall äta hednafolkens rikedomar, och över deras härlighet skall ni berömma er. I stället för er skam skall ni få dubbelt, och i stället för vanära skall de jubla över sin lott; därför skall de i sitt land besitta det dubbla: evig glädje skall tillhöra dem.

Ty jag, Herren, älskar rätt, jag hatar rofferi till brännoffer; och jag skall leda deras verk i sanning, och jag skall sluta ett evigt förbund med dem. Och deras säd skall bli känd bland hednafolken, och deras avkomma bland folken; alla som ser dem skall erkänna dem, att de är den säd som Herren har välsignat. Jag vill storligen fröjda mig i Herren, min själ skall jubla i min Gud; ty han har klätt mig i frälsningens kläder, han har höljt mig i rättfärdighetens mantel, såsom en brudgum smyckar sig med huvudbindel, och såsom en brud pryder sig med sina smycken. Ty såsom jorden frambringar sin brodd, och såsom trädgården låter det som är sått i den skjuta upp, så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovsång skjuta upp inför alla folken.

Jesaja 61:1–11.